

[Rytter.]

neren en Frist, som han kan benytte til at faa sine Forhold ordnet. Herved griber man jo meget stærkt ind i Kreditorernes Forhold, navnlig Kreditinstitutionernes, og Spørgsmaalet er nu, om Lovforslaget er af den Art, at det Formaal, som Ministeren her har angivet, kan opnaas, saaledes at man paa den Maade kan hjælpe Skyldnerne. Jeg maa nu sige, at forinden Ministerens Forelæggelsestale her i Tinget var jeg af den Anskuelse, at Forslaget netop vilde medføre det stik modsatte af det, som var Hensigten, idet det vilde medføre, at Kreditinstitutionerne overhovedet ikke kunde give Henstand med Renter af Prioriteterne. Til Nød første Gang, men de maatte allerede være meget forsigtige med at give Henstand for den anden Termin, thi hvis vedkommende senere fik den Udsættelse, Loven hjemler, mistede de deres Fortrinsret. Det vil altsaa sige, at Kreditforeningerne ikke kunde give Henstand, thi de risikerede, at de derved gik over til at være simple Kreditorer — i alt Fald efter de andre Panthavere —, og det vilde ligefrem tvinge dem til en noget knappere Opræden med at give Henstand. Jeg var derfor ogsaa overrasket over Ministerens Udtalelser i Folketinget, hvor han sagde, at de paagældende ikke havde Fortrinsret for mere end to Terminer, thi for mig stod det som aldeles utvivlsomt, at de beholdt deres Fortrinsret. Den gamle Forordning af 1790 hvilede nemlig paa det Synspunkt, at det var overfor den Kreditor, som gav Henstand, man vilde sige: Du maa kun give Henstand i to Terminer, ellers beholder du ikke din Fortrinsret. Tvangsakkordloven hviler paa det samme Princip, Konkursloven hviler paa det samme Princip, og selve Tinglysningsloven har nu slaaet det fast, ved at det kun er den, som giver Henstand, der ikke opnaar Sikkerhed for mere end to Terminer.

Jeg var derfor, som sagt, noget forbavset over Ministerens Standpunkt i Folketinget. Ministeren har imidlertid i Dag udtalt, at hans Udtalelser beroede paa en Misforstaaelse, og at han — jeg tror, han udtrykkelig sagde, at han ikke var i Tvivl om, at vedkommende beholder sin Fortrinsret for flere Terminer, naar det Forhold indtræder, som Loven omfatter. Og naar det er Tilfældet, falder jo den Betænkelse ved at vedtage Lovforslaget bort. Thi var Ministerens Standpunkt rigtigt, vilde vi, ved at vedtage dette Lovforslag, stille Kreditforeningerne i den

Situation, at de ikke kunde give Udsættelse eller højst for een Termin — og allerede det skulde de være forsigtige med —, men aldrig for den anden Termin, derved risikerede de alt for meget. Man maa nemlig huske paa, at Kreditforeningerne skal have Penge ind fra deres Skyldnere og bruger dem øjeblikkelig til at betale Kreditorerne, Obligationsejerne, og hvis vi rokker ved det, vil vi rokke ved noget af det vigtigste i vor Realkredit, og det kunde selvfølgelig ikke gaa.

Medens jeg altsaa forinden Ministerens Udtalelser i Dag var af den Mening, at man maatte være meget forsigtig med overhovedet at vedtage Forslaget, opstaar nu, efter at Ministeren har erklæret, at han ikke nærer nogen Tvivl om, at vedkommende beholder sin Fortrinsret, det Spørgsmaal, om Lovforslaget da i den Skikkelse, det nu har, kan hjælpe; for gøre noget, som snarere vil skade, ønsker jo hverken Ministeren eller noget af Partierne. I Folketinget udtalte Venstres Ordfører, at man haabede ved den videre Forhandling i Rigsdagen at opnaa en bedre Formulering — nemlig med Hensyn til den Udsættelse, der kan gives, idet Bestemmelsen herom lyder:

„Saadan Udsættelse kan højst gives for 3 Maaneder og kan kun forlænges, naar særlige Grunde taler derfor.“

Det vil være en meget vanskelig Bestemmelse at praktisere, for i de fleste Tilfælde vil der foreligge særlige Omstændigheder. Derfor maa vi have noget ind i Loven om, hvornaar særlige Grunde foreligger. Vi maa ligeledes have en Begrænsning ind, saa at der ikke kan gives Udsættelse paa ubestemt Tid, lige til Loven udløber, thi dette vilde sige, at Kreditforeningerne kom i den vanskelige Situation ikke at kunne give Udsættelse og at maatte stille sig vrangvillige til Loven; de vidste ikke, hvornaar de kunde faa deres Penge, og det vilde let gaa ud over Obligationsejerne, hvad der igen vilde skade de følgende Laantagere, naar Obligationerne var faldet i Kurs. Vi maa her være forsigtige, thi hele Kreditinstitutionens Forhold hviler jo paa dette, at Renterne gaar ind til bestemt Tid, og at de kan udbetales igen til bestemt Tid til Kreditorerne, Obligationsejerne; Pengene skal udbetales, enten det nu er til de to Terminer, 11. Juni og 11. December, eller det er 1. Juli og 2. Januar, og vi vil ikke lave Lovforslaget saaledes, at vi forhindrer dette.

Naar vi nu faar behandlet Lovforsla-